

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Кюстендил, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Ваня Др. Богоева Въззивно гражданско дело
№ 20211500500189 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. във вр. с чл.344, ал.1 вр. чл.225, ал.1 КТ

Образувано е по постъпила въззивна жалба с вх. № 263555/24.03.2021 г.,
депозирана от Рилска света обител, представлявана от Адрианополския епископ Е. – игумен,
със седалище и адрес на управление: н.м. Рилски манастир, община Рила, област
Кюстендил, Булстат *****, чрез пълномощника адв. Р.А. М. със служебен адрес: гр.
Благоевград, ул. „Шар планина“ № 35, ет. 1, насочена против Решение № 260104/02.03.2021
г., постановено от Районен съд – Дупница по гр.д. № 1645/2020 г. по описа на същия съд.

Първоинстанционният съдебен акт се обжалва в частта, в която районният съд е
уважил предявените иски и е осъдил Рилска света обител – Рилски Манастир да заплати
на Г. Д. СТ. сумата 723,48 лева, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение
за м. 09.2019 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба –
05.10.2020 г., до окончателното изплащане на сумата, сумата 72.75 лева – обезщетение за
забава на заплащането на трудовото възнаграждение за периода от 06.10.2019 г. до
01.10.2020 г., сумата 12 099,63 лева, представляваща обезщетение за незаконно недопускане
до работа на ищеца за периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г., ведно със законната лихва от
датата на завеждане на исковата молба – 05.10.2020г. до окончателното изплащане на
сумата, както и 384 лева сторени разноси в производството, съразмерно с уважената част
от исковите, както и го е осъдил да заплати по сметка на ДнРС държавна такса 584 лева и
разход от бюджета на съда за възнаграждение на вещо лице в размер 200 лева.

Въззивникът сочи доводи за неправилност на постановения първоинстанционен акт поради допуснати нарушения на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост.

Твърди, че решението на съда по иска с правно основание чл. 128, т. 2 във връзка с чл. 242 от КТ, е постановено при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Подчертава, че манастирът е изпълнил задълженията си на работодател по чл. 128, т. 2 от КТ и е положил дължимата грижа, а съдът, приемайки обратното и уважавайки иска, е приложил неправилно материалния закон. Соци допуснато от съда съществено нарушение на съдопроизводствените правила в тази част на решението, предвид несъобразяване от негова страна на обвързващата доказателствена сила на отговора на ДИТ – Кюстендил, както и че не е преценил доказателствената стойност на приетите счетоводни документи поотделно и в съвкупност.

Твърди, че решението на съда по иска с правно основание чл. 213, ал. 2 от КТ е необосновано, като изводите на съда за наличие на отстраняване от работа на ищеца са неправилни и в противоречие с част от свидетелските показания и други доказателства по делото. Отделно сочи допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила в тази част на обжалвания акт като съдът не бил преценил и обсъдил всички писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и съобразявайки свидетелските показания, не бил съобразил вероятната заинтересованост на свидетелските показания на част от доведените свидетели по делото, нито обсъдил в мотивите си противоречивите свидетелски показания във връзка с останалите доказателства по делото. Смята, че не са налице предпоставките за основателност на иска по чл. 213, ал. 2 от КТ, а съдът бил приложил неправилно материалния закон, като според него при установените факти, правилната правна квалификация на спора била по чл. 214 от КТ. Счита, че съдът бил допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила като не е подвел правилно фактите под съответната правна норма.

Предвид разпоредбата на чл. 213, ал. 2 от КТ и твърденията на ищеца за незаконно отстраняване и недопускане до работното място от прекия му ръководител, както и събраните по делото гласни и писмени доказателства, счита, че от гледна точка на материалния закон отговорността на работодателя Рилска света обител не следва да бъде ангажирана, като приемайки противното съдът не бил приложил правилно материалния закон и е постановил неправилен съдебен акт.

Иска отмяна на решението на ДнРС в обжалваната част и постановяване на ново решение, с което да се отхвърлят предявените икове като неоснователни, алтернативно иска връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на РС.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна Г. Д. СТ., чрез пълномощника му адв. З.В. от АК – Кюстендил. С него се изразява становище за неоснователност на депозираната въззивна жалба и доводите, изложени в нея, оспорват се твърденията от въззивната жалба. Подчертава се, че няма

допуснати процесуални нарушения от състава на ДнРС при постановяването на решението, а материалният закон бил приложен правилно. Твърди се, че цялостният анализ на събраните 5в производството доказателства, включително внимателния анализ на свидетелските показания на всички свидетели, доказвал изложената в исковата молба фактическа обстановка и основателност на предявените искове и правилно същите били уважени от съда. Сочи аргументи в подкрепа на становището си.

Иска оставяне на въззивната жалба без уважение като неоснователна и потвърждаване на първоинстанционното решение. Прави искане за присъждане разносните за изготвяне на отговор по въззивната жалба и процесуално представителство във въззивното производство, предвид предоставена безплатна правна помощ на материално затруднено лице по реда на чл. 38 от ЗА.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбите, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът, след като се запозна с материалите по делото приема, че въззивната жалба е допустима, доколкото изхожда от страна в първоинстанционното производство, подадена е в срок и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. То е и допустимо.

По правилността:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

Предявени са обективно съединени искове с правно основание 128, ал.2 и чл.213, ал.2 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор № ЛС-04-18-82/08.10.2018 г. работи при ответника на длъжност „работник, животновъд“ в обектите на Рилската Света обител с трудово възнаграждение в размер на 859 лева, като изпълнявал стриктно

задълженията си.

Вечерта на 25.09.2019 г. при него и животновъда В.А. дошъл представител на работодателя, от който обичайно получавали задачи, забранил им да изкарват животните на паша на следващия ден и ги изгонил. Впоследствие отказвал да ги допусне в обора, въпреки че се явявали пред работното си място месеци наред.

Размерът на неизплатеното му трудово възнаграждение за отработените дни през месец септември 2019 г., преди да започнат незаконно да не го допускат на работа, е 723.48 лева, а размерът на дължимата мораторна лихва върху тази сума е 73 лева, считано от 06.10.2019 г. до 01.10.2020 г., съгласно уговорения срок за изплащане в трудовия договор.

Размерът на обезщетението за незаконното недопускане на работа е 12 099.63 лева за периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г., а общият размер на мораторната лихва е 544, 70 лева, изчислена за всяко дължимо и незаплатено в срок месечно обезщетение, съгласно уговорения срок за изплащане с трудовия договор, а именно от 6-то число на месеца, следващ този, за който възнаграждението /обезщетението/ е станало дължимо.

Ето защо предявил исковите претенции за заплащане на дължимите му се суми.

В постъпилия писмен отговор от ответника се оспорват исквете като неоснователни. Сочи се, че ищецът самоволно е напуснал работното си място и поискал да му бъде връчена заповед за прекратяване на трудовия договор, без да е депозирал молба. Поради това той безпричинно отсъствал от работното си място в посочения в исковата молба период. Не се оспорва дължимостта на претендираната сума за неплатено трудово възнаграждение. Оспорва се иска за обезщетение за забава, тъй като не е формулиран по правилата на процесуалния закон.

Във връзка с доводите в жалбата и събраните в производството доказателства настоящият съдебен състав приема от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от представените по делото трудов договор № ЛС-04-18-82/08.10.2018 г. и допълнително споразумение № 77/30.01.2019 г., се установява, че страните са в трудово правоотношение, по силата на което ищецът изпълнява длъжността „работник, животновъд“ при ответника в обектите на Рилската света обител с основно трудово възнаграждение в размер на 859.00 лева, като до настоящия момент трудовото правоотношение не е прекратено.

С докладна от 01.10.2019 г. В.А. на длъжност „*****“ в Рилската света обител е уведомил игумена на манастира, че ищцът и В.А. в началото на работния ден на 26.09.2019 г. са му предали поверените им животни, след което заявили, че напускат и преждевременно напуснали работното си място.

Обстоятелството, че ищецът не се явявал на работа от 26.09.2019 г., се сочи и в докладна записка до игумена на манастира от архимандрит В. от 30.09.2019 г.

Със заповед № ЛС-04-18-83/01.10.2019 г. и заповед № ЛС-04-18-83/03.08.2020 г. работодателят е изискал писмени обяснения от ищеца за причините за преждевременното

напускане на работното му място на 26.09.2019 г. и неявяването му на работа след тази дата до датата на изготвяне на заповедта. В писмените си обяснения последният сочи, че на 25.09.2019 г. прекият му ръководител забранил да извежда животните и оттогава не го допуска до работното място, без да е връчил заповед за прекратяване на трудовото правоотношение.

В представения отговор от 29.10.2019 г. от Дирекция „Инспекция по труда” – гр. Кюстендил на подаден сигнал от ищеца се сочи, че при извършена на 15.10.2019 г. проверка е установено, че ищецът е отстранен от работа и не изпълнява трудовите си задължения, като работодателят е открил процедура по прекратяване на трудовото правоотношение.

В последващия отговор от 07.08.2020 г. от Дирекция „Инспекция по труда” – гр. Кюстендил на подаден сигнал от ищеца се сочи, че работодателят е начислил, но не е изплатил трудовото възнаграждение на ищеца за м.09.2019 г. в размер на 723, 48 лева, като е издадено предписание за изплащането на възнаграждението до 30.09.2020 г. Обстоятелството, че дължимото трудово възнаграждение на ищеца за м.09.2019 г. е начислено, се установява и от представената разчетно-платежна ведомост за септември 2019 г. С писмо от 06.11.2020 г. ответникът е уведомил ищеца, че трудовото му възнаграждение за месец септември е начислено и трябва да си го получи от касиера в Рилската Света обител.

От представено от ответника писмо от ТП на НОИ – гр. Кюстендил от 06.01.2021 г. се установява, че в периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г. на ищеца са издадени болнични листове за периодите: 09.10.2019 г. - 15.10.2019 г.; 28.10.2019 г. - 03.11.2019 г.; 05.11.2019 г. - 27.11.2019 г. Осигурителят е посочил, че от 26.09.2019 г. осигуряването е прекъснато. Работодателят е оспорил болничните листове. На ищеца не е изплащано парично обезщетение.

От изискана по реда на чл.186 ГПК справка от ТД на НАП – офис Кюстендил се установява, че осигуряването на ищеца е спряно от 26.09.2019 г., въз основа на подадена от работодателя декларация на 16.10.2019 г.

От допуснатата и изслушана пред първоинстанционния съд съдебно – счетоводна експертиза се установява, че brutният размер на трудовото възнаграждение на ищеца за м. август 2019 г. е 996, 44 лева, респективно - обезщетението по чл.213 КТ за периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г. е в брутен размер от 12 099, 63 лева. Неплатеното трудово възнаграждение за месец септември 2019 г. е в размер на 723, 48 лева, /чиста сума за получаване/, като сумата е депозирана в касата на ответника. Обезщетението за забава на плащането на трудовото възнаграждение е в размер на 72, 75 лева, а на обезщетението по чл.213 КТ – 544, 70 лева.

От показанията на свидетелката В.А., живееща на семейни начала с ищеца се установява, че в края на последния работен ден на ищеца на 25.09.2019 г., прекият му ръководител В.А. заявил, че на другия ден трябва да сдаде кравите. Поради това на другия ден той не извел животните от обора в метох «Пчелина» и изчакал пристигането на В.А.. Не

са влизали в метоха, но стояли в автомобила на ищеца, паркиран отпред. Не могли да влязат в метоха, тъй като била затворена отвътре портата с катинар. Отстрани имало малка врата, през която можело да се влезе, но те /свидетелката и ищеца) не посмели, за да не ги обвинят в кражба. Когато отишли при касиерката Г. да си получат изработената за месеца заплата, тя не им я дала, като казала, че В. /В.А./ се обадил да не им дава заплати, докато не си пуснат молби за напускане. Впоследствие ги изпратила при отец В., за да им направи молби за напускане. На следващия ден пак отишли при Г., която им показала два плика, в които били заплатите им и казала, че ще ги даде, ако подпишат молбите за напускане. Отказали да подпишат молбите. Пускали жалби по полицията за това, че не им давали заплати и не ги допускали до работа.

Свидетелят Ортакийски от своя страна установява, че края на септември 2019 г. Г. сдал кравите по нареждане на В.А.. Свидетелят отказал да става говедар и изявил желание да напусне работа. Той, заедно с ищеца и св. А. се качили в кола и отишли в Рилския манастир, където той си подал молба за напускане при Г. – касиерката. Тогава Г. казала на ищеца да си пусне молба за напускане иначе няма да му даде заплатата, при което Г. отказал с думите: „аз не напускам, вие ме гоните“. В метоха не пускали ищеца и св. А., затова те стояли отвън в колата на ищеца.

Свидетелят Отец В. твърди, че ищецът бил на работа към манастира като пастир. Трудовият му договор не бил прекратен. Края на септември 2019 г. дошъл в неговата канцелария и поискал да му пусне заповед за освобождаване по негова инициатива, на което той му отвърнал, че трябва да подаде молба за напускане. Няма обяснение защо ищецът хем искал да напусне, хем не подписал изготвената от него молба. Не му било известно прекият му началник А. да е гонил ищеца и св. А. от метох „Пчелина“. Знаел само, че помежду им имало пререкания, тъй като не си вършели работата. Лично той изпратил покани до ищеца и св. А. да си получат заплатите за месец септември 2019 г. Смята, че последните идвали пред метоха, за да симулират желание да работят.

Свидетелят Р.Н. работел с ищеца в метоха. Чул А. да му казва да сдаде животните в края на септември месец 2019 г. Същият ден видял ищеца и В.А. да си изнасят багажа от метоха и повече не ги е виждал да влизат вътре. Идвали през следващите дни на паркинга пред метоха. Не е чул някой да ги гони. Когато виждал Г. пред метоха, същият не бил облечен с работни дрехи. През деня метоха не се заключвал.

Във въззивното производство е приобщено като доказателство преводно нареждане за кредитен превод с наредител Рилска света обител – Рилски манастир и получател Г.С. за сумата от 723.48 лева с отразено основание за плащане: заплата за м 09/2019 г. с дата на операцията 10.12.2021 г.

При така констатираното от фактическа страна, от правна съдът приема следното:

В първоинстанционното производство от доказателствата по делото безспорно се установява, че дължимото нетно трудово възнаграждение за отработения период от м. септември 2019 г. в размер на 723.48 лева, не е изплатено към датата на предявяване на

исковата молба. В следствие обаче, в хода на производството пред настоящата съдебна инстанция процесната сума е изплатена доброволно от ответника, видно от преводно нареждане за кредитен превод с наредител Рилска света обител – Рилски манастир и получател Г.С. за сумата от 723.48 лева с отразено основание за плащане: заплата за м 09/2019 г. с дата на операцията 10.12.2021 г. При това и доколкото в производството намира приложение нормата на чл.235, ал.2 от ГПК по отношение на фактите, настъпили след подаване на исковата молба, то съдът следва да отчете настъпилото доброволно изпълнение на процесното задължение за заплащане на работна заплата на ищеца за месец септември 2019 г., поради което съдът ще отхвърли като неоснователен предявения иск поради извършено плащане на исковата сума.

Предвид неизплащане на трудовото възнаграждение на падежа обаче, работодателят дължи мораторна лихва в размер на 55.39 лева, съгласно заключението на съдебно - счетоводната експертиза, приета пред районния съд. В тази част решението на районен съд ще се потвърди.

По отношение на решението на съда по иска с правно основание чл. 213, ал. 2 от КТ.

Основателността на този иск предполага наличие на валидно трудово правоотношение между страните и неправомерно недопускане до работа на работника или служителя по времето, докато трае изпълнението на трудовото правоотношение. Правнорелевантният факт, че страните се намират в трудово правоотношение, не е спорен по делото.

Съгласно разпоредбата на чл.213, ал.2 от КТ, работодателят и виновните длъжностни лица солидарно дължат обезщетение на работника, когото незаконно не са допуснали на работа през времето, докато трае изпълнението на трудовото правоотношение. Следователно за да бъде уважен този иск е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1/ наличие на валидно трудово правоотношение и 2/работникът или служителя да не е бил допуснат от страна на работодателя до работното си място, за да изпълни задължението си за полагане на труд. В съдебната практика се приема, че за ангажиране отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение за недопускане до работа, напълно достатъчно е работникът или служителят дори един единствен път да е посетил предприятието и да е изявил готовност да престои труд по трудово правоотношение.

Въззивният съд в настоящия си съдебен състав намира за неоснователен иска по чл. 213, ал. 2, КТ, тъй като по делото не се съдържат доказателства установяващи по несъмнен начин, че през процесния период от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г. ищецът не е бил допуснат до работа от ответника. В тежест на служителя е установяване на факта, че работодателят /лично или чрез длъжностно лице, на което е възложено това/ е отказал достъп на ищеца Г. С. до работното му място или по друг начин е преградил възможността за полагане на труд поне веднъж през процесния период – вж. Решение № 105/12.04.2011 г. по гр. д. № 1897/2009 г. и Решение № 613/29.12.2010 г. по гр. д. № 1636/2009 г., двете на IV ГО на ВКС,

постановени по реда на чл. 290, ГПК.

От доказателствата по делото се установява, че на 26.09.2019 г. ищецът и св. В.А. са били отстранени от работа от прекия им ръководител В.А.. От свидетелските показания се установява също, че след отстраняването им те са стояли отвън на паркинга, на пътя, пред метох „Пчелина“, в който са полагали труд. Св. Ортакийски твърди, че около месец е виждал ищеца в колата му заедно със св. А., паркирана пред портата на метоха - чакали да им мине работното време. В този смисъл са и показанията на св. А., която сочи, че след като Васил им бил забранил да ходят на работа, те седели отвън на паркинга, на пътя и не са правили опити да влизат в двора на метоха по техни съображения / да не ги обвинят в кражба/, макар, че им е било известно, че малката врата постоянно била отворена.

Св. Н. също заявява, че е виждал Г. и В. да стоят на паркинга пред метоха - сутрин от 8.00 ч. до 16.30- 17.00 ч. Съдът счита, че само по себе си стоенето на ищеца пред работното му място не представлява фактическо действие, от което да може да се обуслови извод за наличие от негова страна на сериозно намерение и желание да упражнява правото си на труд. Недопускането до работното място се изразява във фактическо лишаване от възможността ищеца да престира своя труд, но той следва да е положил необходимите и достатъчни усилия за това престиране, като най-малкото е да се е явил на работното място, а не пред него /от показанията на свидетелите се доказва, че метоха не е бил заключен/. В случая през целия исков период С. е имал пасивно поведение без реално манифестиране на желание да полага труд. Св. Н. сочи, че след като ищецът и св. А. са били изгонени от работа, те са напуснали метоха и повече не са се върнали. Идвали пред метоха в неработни дрехи и стояли в колата на паркинга, който бил на 10-15 метра от метоха. Доколкото е налице установена липса на конкретни активни действия от страна на ищеца, целящи престиране на труд, то не може да се приеме, че длъжностно лице на работодателя е възпрепятствало готовността му за работа. След като не се е явил при работодателя, демонстрирайки намерението си да полага труд, то няма недопускане на работа по смисъла на чл.213, ал.2 от КТ. Следва да се отбележи, че от доказателствата по делото не се установява по никакъв начин да са предприети фактически действия от страна на прекия началник на ищеца по недопускането до работа. Следователно не е налице една от предпоставките за уважаване на исковата претенция по чл. 213, ал.2 от КТ

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че правилната правна квалификация на спора е по чл. 214 от КТ. При иска с правно основание чл. 213, ал.2 от КТ волята на работодателя да не позволи на работника да полага труд е изразена чрез конклюдентни действия - създаване на фактически пречки да изпълнява задълженията си, докато при обезщетението по чл.214 КТ е налице изричен акт на работодателя - заповед по чл.199 КТ - с която работникът е временно отстранен от работа, поради изложени в заповедта причини.

Предвид изложеното следва извод за неоснователност на иска за заплащане на обезщетение по чл. 213, ал.2 от КТ. Обжалваното решение, с което този иск е уважен, ведно със законната лихва от завеждането на иска - 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на

задължението, следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което искът се отхвърли изцяло.

В необжалваните части решението е влязло в сила.

По отношение на разноските:

Отговорността на страните за разноски е обусловена от изхода на спора и се разпределя съобразно правилата на чл. 78 от ГПК. Разноски се присъждат за всяка инстанция с акта на съда, с който се приключва делото пред съответната инстанция – чл. 81 от ГПК.

В първоинстанционното производство ищецът С. е направил разноски в размер на 800 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие /справка лист 1 от първоинстанционното дело/. С оглед изхода на спора пред първоинстанционния съд и частично уважаване на исковите претенции му се дължат разноски съразмерно уважената и отхвърлената част от исковите в размер на 47.39 лева.

С оглед на това, решението на районния съд следва да се отмени в частта, с която Рилска Света обител е осъдена да заплати на Г.С. разноски по водене на делото за разликата над сумата от 47.39 лева до присъдения размер от 384 лева.

С оглед изхода на въззивното производство и съобразявайки, че сторените от въззивника разноски са доказани по начин, посочен в т.1 на ТР №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, ОС – Кюстендил следва да възложи същите в тежест на въззиваемата страна, като дължимата сума следва да бъде определена от съда по реда на Наредба №1/ 09.07.2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, доколкото осъществена от процесуалния представител на ищеца адв. В. правна помощ е по реда на чл.38 от ЗАДВ. За всяка от страните в процеса възниква отговорност за заплащане на направените от противната страна деловодни разходи, съобразно изхода на делото в съответната инстанция. Същият принцип е спазен и в хипотезата на чл. 38 ЗА, която правна норма урежда специална адвокатска помощ - безплатно процесуално представителство и според която, само ако в съответното производство насрещната страна е осъдена на разноски, то адвокатът, оказал безплатно правно съдействие, има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда по правилото на чл. 36, ал. 2 ЗАДВ. В случая макар да се отхвърля иска с правно основание чл.128, ал.2 КТ, то доколкото ответникът е станал причина за предявяването му, то в негова тежест следва да се възложат сторените в производството разноски, което обстоятелство е взето предвид и при определяне на разноските дължими в първоинстанционното производство. С оглед размера на исковата претенция и при условията на чл.7,ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за въззивното производство ответникът дължи възнаграждение в размер на 300 лева. в полза на адв. З.В..

Решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в частта, в която в тежест на ответника са възложени разноски за държавна такса и възнаграждение за

в. л., без същите да бъдат редуцирани, тъй като и при определянето им, следва да бъде съобразено обстоятелството, че ответникът с поведението си е дал повод за предявяване и първия от исковете.

Воден от изложените съображения, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260104/02.03.2021 г., постановено от Районен съд – Дупница по гр.д. № 1645/2020 г. по описа на същия съд, В ЧАСТТА, в която Рилска света обител - Рилски манастир с ЕИК ***** е осъден да заплати на Г. Д. СТ., ЕГН ***** сумата от 723, 48 лева, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2019 г., както и В ЧАСТТА, в която Рилска света обител - Рилски манастир с ЕИК ***** е осъден да заплати на Г. Д. СТ., ЕГН ***** сумата от 12 099, 63 лева., представляваща обезщетение за незаконно недопускане до работа на ищеца за периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исквата молба – 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и В ЧАСТТА за разноските, които Рилска света обител - Рилски манастир с ЕИК *****, е осъдена да заплати на Г. Д. СТ., ЕГН ***** над сумата в размер на 47.39 лева до присъдения размер от 384.00 лева и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. Д. СТ., ЕГН *****, с адрес: ***** против Рилска света обител, представлявана от Адрианополския епископ Е. – игумен, със седалище и адрес на управление: н.м. Рилски манастир, община Рила, област Кюстендил, Булстат ***** искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 723, 48 лева., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2019 г., както и да заплати сумата от 12 099, 63 лева., представляваща обезщетение за незаконно недопускане до работа на ищеца за периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исквата молба – 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260104/02.03.2021 г., постановено от Районен съд – Дупница по гр.д. № 1645/2020 г. по описа на същия съд, В ЧАСТТА, в която Рилска света обител - Рилски манастир с ЕИК ***** е осъден да заплати на Г. Д. СТ., ЕГН ***** законна лихва върху сумата от 723, 48 лева, /представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2019 г./, считано от датата на завеждане на исквата молба – 05.10.2020 г. до 10.12.2021 г. - датата, на която окончателно е изплатена цялата сума, както и да заплати сумата 72.75 лева – обезщетение за забава на заплащането на трудовото възнаграждение за периода от 06.10.2019 г. до 01.10.2020 г., както и в частта, в която Рилска света обител, представлявана от Адрианополския епископ Е. – игумен, със седалище и адрес на управление: н.м. Рилски манастир, община Рила, област Кюстендил, Булстат ***** е осъден да заплати на Г. Д. СТ. сума до размер от 47, 39 лева, представляваща разноси по водене на делото в първоинстанционното производство, а по сметка на Районен съд –

гр.Дупница държавна такса в размер на 584 лева и разход от бюджета на съда за възнаграждение на вещо лице в размер 200 лева.

В останалите части решението е влязло в сила като необжалвано.

ОСЪЖДА Рилска света обител, представлявана от Адрианополския епископ Е. – игумен, със седалище и адрес на управление: н.м. Рилски манастир, община Рила, област Кюстендил, Булстат ***** да заплати на адв. З.В. сумата от 300 лева адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция на основание чл.38 от ЗАДв.

Решението в частта по иска с правно основание чл.213, ал.2 от КТ подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____